

Krzysztof Dybciak

"Poezja mitu katastroficznego", Krzysztof Dybciak, "Twórczość" nr 3 (1974) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 17/53, 189

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) DUK Józef: "Ziemia obiecana" Adama Mickiewicza. "Prace Polonistyczne" S. XXX:1974 s. 145-160.

Autor szkicu podejmuje analizę krótkiego, niedokończonego poematu Mickiewicza "Widzenie". Wiersz znany jest z zapisu hrulionowego, a powstał w 1836 r. Omawiając utwór jako próbę odtworzenia stanu mistycznego, autor porównuje poszczególne jego fragmenty ze stadiami zachwycenia i euforii, jakie towarzyszą wizjom mistycznym. O wartościach artystycznych poematu decyduje prosty, jasny język, w którym metafory zostały zastąpione przez rozwijający się szereg porównań oraz epitety.

BP/53/23

M.G.

(II) DYBCIAK Krzysztof: Poezja mitu katastrofistycznego. "Twórczość" 1974 nr 3 s. 76-88.

Przedmiotem analizy jest twórczość poetów wileńskich: Czesława Miłozza, Aleksandra Rymkiewicza i Jerzego Zagórskiego, w latach 1934-1939. Autor szkicu odtwarza strukturę czasu i przeszerzeni wpisana w tę poezję. Centralną konstrukcją jest tu mit katastrofy kosmicznej, składający się z czterech faz: pełnia - regres - katastrofa - odzyskanie pełni. Omawiani poeci formułują różne postawy antropologiczne: Miłozz - heroiczną; Rymkiewicz - refleksyjno-kontemplacyjną; Zagórski - wizyjno-anarchistyczną. Wszyscy trzej poszerzają teraźniejszość, a najważniejszym czasem dla nich jest czas przyszły.

BP/53/24

K.D.